

HỒI MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI LĂM

DI HOA TIẾP MỘC, NHẤT TIỀN SONG ĐIỀU

Đầu vai Ngô Chi Vinh được bàn tay Vi Tiểu Bảo vỗ vào làm cho hắn bủn rủn cả người, tưởng chừng như từ ngày cha sinh mẹ đẻ, chưa bao giờ được vinh dự như lần này. Bất giác hắn cảm xúc đến sa lệ, nghẹn ngào nói :

-Thưa đại nhân! Đại nhân có lòng luyện ái như vậy khiến cho ty chúc dù phải tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền ơn đức cao dày. Đại nhân được Kim khẩu của Đức Hoàng thượng ban khen là người có phúc tướng, thì ty chúc được làm tên phúc binh, phúc tốt, hay khúc khuyến, phúc mã cũng là rạng rỡ tổ tông lắm rồi.

Vi Tiểu Bảo nổi tròng cười ha hả, giờ tên lên sờ đầu hắn nói :

-Hay lắm! Hay lắm!

Ngô Chi Vinh thân hình cao lớn, thấy gã phải giơ tay lên cao có điều bất tiện, vộ vả thấp đầu xuống để cho gã vuốt ve sờ soạng.

Lúc trước Vi Tiểu Bảo nổi lời đình, Ngô Chi Vinh quỳ xuống dập đầu đã bỏ nón ra. Bây giờ bàn tay nhỏ bé của gã đặt lên cái đầu trọc lóc. Bất giác cái đầu từ từ ngửa về phía sau, coi chẳng khác con chó đang ngửa mặt vẫy đuôi vì được chủ thương mến.

Lúc bàn tay Vi Tiểu Bảo sờ vào gáy Ngô Chi Vinh, gã lẩm bẩm :

-Ta không cần người nát thịt xương tan mà chỉ muốn nhẹ đưa lưỡi dao vào chỗ này.

Nhưng ngoài miệng gã hỏi :

-Trừ ngươi ra, còn ai biết vụ này nữa không?

Ngô Chi Vinh đáp :

-Không có! Không có! Ty chúc biết vụ này quan hệ cực kỳ trọng đại, quyết chẳng dám tiết lộ để phòng thanh ra ngoài chút nào. Nếu tên phản tặc Ngô Lục

Kỳ phát giác âm mưu phản nghịch của lão đã bị tiết lộ, lão lập tức khởi sự, thì đại nhân cùng ty chúc chẳng được chút công lao nào nữa.

Vi Tiểu Bảo khen :

-Phải lắm! Phải lắm! Người suy nghĩ rất chu đáo. Chúng ta phải thân mật lắm mới được, chớ để bọn tổng đốc tuần phủ hay biết, chúng sẽ cấp báo về triều đình trước mình là tranh đoạt mất công lớn của người.

Ngô Chi Vinh đáp :

-Dạ dạ! Ty chúc hoàn toàn trông cậy ở sự che chở và tài bồi của đại nhân.

Vi Tiểu Bảo chuồn phong thơ của Cố Liêm Võ vào bọc rồi nói :

-Tập thơ này hãy lưu lại đây. Người trở về dẫn bọn Cố Liêm Võ tới một cách kín đáo để ta thăm vấn cho rõ đầu đuôi, rồi ta điểm binh mã phái người áp giải phạm nhân về Bắc Kinh trước. Ta sẽ thốn hành làm bản tâu dâng lên đức Hoàng thượng. Vụ công lao to lớn này người sẽ hưởng phần thứ nhất, ta cũng nhờ đó mà được dự vào hàng công trạng thứ hai.

Ngô Chi Vinh sung sướng không bút nào tả xiết, vội đáp :

-Không, không! Đại nhân đứng thứ nhất, ty chúc dự phần thứ nhì cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Vi Tiểu Bảo lại cười nói :

-Người đến ra mắt Hoàng thượng phải nói thế nào, ta sẽ dặn bảo kỹ càng. Chỉ cầu sao Hoàng thượng vui lòng thì cái chức tổng đốc hay tuần phủ của người cứ trông cậy vào một tay ta là đủ.

Ngô Chi Vinh mừng rỡ tưởng chừng muốn ngất đi. Hắn lại quỳ xuống đập đầu "bình bình" rồi mới cáo từ lui ra.

Vi Tiểu Bảo sợ dọc đường xảy ra biến cố, liền điểm một đội quân mã trong Kiêu kỵ Doanh và sai một tên tham lãnh hướng dẫn đi theo Ngô Chi Vinh trở về bắt phạm nhân.

Vi Tiểu Bảo vào nội đường sai người đi kêu bọn Từ Thiên Xuyên đến thương nghị.

Bỗng thấy Song Nhi đã thay đổi sắc phục thân binh chạy đến trước mặt, quỳ xuống, nghẹn ngào nói :

-Bẩm tướng công! Nô tỳ thỉnh cầu tướng quân một việc.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ vội nắm tay thị dắt đứng dậy, nhưng vẫn không buông ra, cất giọng ôn nhu hỏi :

-Hảo Song Nhi! Cô là ngôi sao thủ mệnh của ta. Cô có chuyện chi hãy nói cho tay hay? Ta nhất định làm giúp cho cô đến nơi đến chốn.

Gã thấy mắt thị nước mắt đầm đìa liền dùng tay áo bên trái lau mặt cho thị.

Song Nhi nói :

-Bẩm tướng công! Việc này thật khó, nhưng tiểu tỳ... chẳng thể không năn nỉ tướng công giúp cho.

Vì Tiểu Bảo vươn tay trái ra quàng lấy lưng thị, nhỏ nhẹ an ủi :

-Việc càng khó, ta càng ráng làm cho đến nơi để tỏ ra ta sủng ái hảo Song Nhi vô cùng! Công việc làm sao? Song Nhi nói mau đi!

Sắc mặt Song Nhi đang lợt lạt, bỗng ửng màu hồng. Thị khẽ nói :

-Bẩm tướng công! Tiểu tỳ... tiểu tỳ muốn giết chết tên quan vừa rồi. Xin tướng công... đừng trách phạt.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm :

-Việc này rất chí đồng đạo hợp với ta mà ta lại thỉnh cầu ta thì thật là tuyệt diệu!

Gã hỏi :

-Tên quan đó đắc tội với Song Nhi ở chỗ nào?

Song Nhi đáp :

-Hắn không có chỗ nào đắc tội với tiểu tỳ, nhưng tên Ngô Chi Vinh này là đại cừu nhân của nhà nô tỳ. Lão gia, thiếu gia ở nhà họ Trang đều bị hắn gia hại phải mất mạng.

Vì Tiểu Bảo liền tỉnh ngộ. Gã nhớ tới một đêm đến Trang gia đã thấy bao nhiêu quả phụ, và trong nhà rất nhiều linh vị. Té ra kẻ đầu tội gây nên vụ đó là Ngô Chi Vinh.

Gã hỏi lại :

-Cô không nhận lầm đấy chứ?

Song Nhi nghe gã nói vậy, nước mắt lại tuôn ra xối xả. Thị nghẹn ngào đáp :

-Không! không thể lầm được. Hôm ấy hắc... hắc dẫn công sai cùng nha dịch đến Trang gia để bắt người. Tiểu ty tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tướng mạo hung dữ của hắc tiểu ty không bao giờ quên được.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng :

-Ta phải làm ra vẻ khó khăn để tỏ ra mối thâm tình của ta đối với thị cực kỳ tha thiết.

Gã liền làm bộ chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, ra chiều ngán ngại nói :

-Ngô Chi Vinh làm tri phủ ở Dương Châu, là một viên mệnh quan của triều đình. Hoàng đế phái ta đến đây công cán mà giết hắc đi thì không chừng ta phải mất hết quan tước. Huống chi hắc vừa cho ta hay một tin tức cực kỳ trọng đại. Nếu cô hạ sát hắc... thì e rằng...e rằng...

Song Nhi rất đổi bồn chồn, sa lệ, nghẹn ngào đáp :

-Tiểu ty... tiểu ty cũng biết vụ này đưa tướng công vào tình trạng rất khó khăn, nhưng lão thái thái, Tam thiếu nhưng ở Trang gia... hàng ngày dập đầu lạy trước linh vị những người quá cố, đã phát thệ... giết cho bằng được tên quan ác ôn họ Ngô để báo cừu huyết hận.

Vì Tiểu Bảo vỗ đùi đánh "đét" một cái nói :

-Thôi được! Hảo Song Nhi đã năn nỉ ta thì dù có phải hạ sát đức Hoàng đế, hay tự sát chính mình ta, ta cũng nghe theo, chứ đừng nói một trên tri phủ nhỏ bé. Nhưng cô phải cho ta hôn một cái.

Song Nhi mặt đỏ bừng lên, thị vừa hoan hỷ vừa thẹn thùng, quay đầu đi khẽ nói :

-Tướng công đối đãi với tiểu tỳ hết lòng như vậy, tiểu tỳ.... cá cái con người tiểu tỳ là của tướng công từ lâu rồi. Tướng công... tướng công...

Thị nói tới đây dừng lại, cúi đầu xuống.

Vì Tiểu Bảo thấy thị uyển chuyển nhu thuận, lòng dạ lại nhủn ra, không nỡ hành động khinh bạc đối với thị. Gã cười nói :

-Hay lắm! Chờ sau khi đại công cáo thành, ta sẽ hôn cũng được, nhưng cô đừng trốn lánh ta.

Song Nhi đỏ mặt lên, khẽ gật đầu mấy cái.

Vì Tiểu Bảo nói :

-Nếu cô hạ sát hấn ngay bây giờ thì cuộc báo thù này hẳn còn chưa đủ khoan khoái. Ta cho cô đem hấn về Trang gia, bắt hấn quỳ trước trước linh vị lão gia, thiếu gia của cô, rồi để bọn Tam Thiếu nhưng nhưng ra tay hạ sát tên chó má đó, khiến ai nấy đều được hả lòng. Cô nghĩ có phải không?

Song Nhi mừng rỡ ra ngoài điều ước vọng của mình. Thị nhận thấy nếu làm được như vậy thì còn gì hay bằng, nhưng thị vẫn lo chưa chắc Vì Tiểu Bảo chân tâm giúp thị làm đến thế. Thị dương cặp mắt tròn xoe lên nhìn gã tướng chừng không tin ở mình thị hỏi lại :

-Tướng công! Tướng công nói thật không phải gạt tiểu tỳ đấy chứ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

-Sao ta lại gạt cô? Tên cầu quan kia là cừu nhân của cô thì cũng là kẻ thù của ta. Dù hấn đem đến cho ta một phường đại phú quý, ta cũng chẳng coi vào đâu, chỉ cần Song Nhi thật lòng với ta là một điều tốt đẹp hơn hết thấy mọi việc trên thế gian.

Song Nhi trong lòng cảm xúc không bút nào tả xiết, thị đứng tựa vào gã mà khóc thút thít.

Vì Tiểu Bảo ôm lấy tấm thân mềm mại của Song Nhi, trong lòng vui sướng bụng bảo dạ :

-Món nhân tình này rất chân thực. Mỗi ngày thực hiện được mười lần cũng không phải là nhiều. Sao tên cầu quan Ngô Chi Vinh không sát hại gia gia của A

Kha? Nếu nàng cũng đến năn nỉ ta báo thù và cho ta ôm ấp thế này thì thật hay là biết chừng nào?

Nhưng rồi gã lại lẩm bẩm :

-Phụ thân của A Kha chẳng phải là Lý Tự Thành, mà là Ngô Tam Quế. Đã là Ngô Tam Quế thì không nên để cho Ngô Chi Vinh hạ sát.

Bỗng nghe bên ngoài có bước chân vang lên. Vi Tiểu Bảo biết là bọn Từ Thiên Xuyên đã tới, liền bảo Song Nhi :

-Vụ này cô cứ yên tâm. Bây giờ ta còn có việc trọng yếu phải thương nghị với họ, cô ra ngoài cửa canh giữ cho ta, đừng để ai vào. Chính cô cũng không nên nghe lén câu chuyện của chúng ta.

Song Nhi đáp :

-Dạ! Tiểu ty xin vâng lệnh. Trước nay tiểu ty chưa bao giờ nghe lén công việc của tướng công.

Đột nhiên thì kéo tay Vi Tiểu Bảo, đặt vào một cái hôn, rồi lạng người ra cửa.

Từ Thiên Xuyên cùng quần hùng Thiên Địa Hội vào phòng ngồi xuống đầu đấy rồi, Vi Tiểu Bảo nói :

-Các vị ca ca đêm qua tiểu đệ được nghe một tin tức trọng đại, vì tình thế khẩn cấp nên không kịp thương nghị với các vị.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Kể ra vận mình không đến nội xúi quẩy, tuy đã gây nên một màn náo loạn, nhưng cứu được tánh mạng cho Cố Viêm Võ tiên sinh và Ngô Lục Kỳ đại ca.

Quần hùng rất đổi ngạc nhiên, bụng bảo dạ :

-Đêm qua Vi Hương chủ của mình gây nên lăm chuyện hoang đường. Y vào quấy kỹ viện đã đành, lại bắt khiêng cả một cái giường lớn từ trong kỹ viện đi ra, trên giường có cả bảy người đàn bà. Hành động này không ngờ lại cao thâm khôn lường, chẳng một ai hiểu được. Té ra vụ đó đưa đến chỗ giải cứu Cố Viêm Võ và Ngô Lục Kỳ. Muơu cơ của y quỷ khốc thần sầu như vậy thì nghĩ đến bể óc cũng không hiểu thấu được.

Mọi người đều hỏi rõ đầu đuôi.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

-Hồi chúng ta ở Côn Minh, các vị ca ca đã bày mưu hóa trang tên vệ sĩ của Ngô Tam Quế đến kỹ viện ăn uống phá quấy. Tiểu đệ nhận thấy mưu kế này rất hay, nên đêm qua lại phỏng theo màn kịch trước để diễn lại lần thứ hai.

Quần hùng lăm lăm gật đầu ra chiều thần phục, miệng lăm bầm :

-Té ra là thế.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm :

-Vụ này mà nói rõ nội tình thì tất bị lời đuôi.

Gã liền thò tay vào bọc móc phong thư của Ngô Lục Kỳ đưa ra cho mọi người coi.

Tiền lão bản đón lấy phong thư giải ra trên bàn để mọi người cùng coi. Quần hùng thấy thư đề gửi cho Tra Y Hoàng tiên sinh. Cuối thư thư danh bốn chữ "Tuyệt trung Thiết cái".

Mọi người đã biết "Tuyệt trung Thiết cái" là ngoại hiệu của Ngô Lục Kỳ, nhưng Tra Y Hoàng tiên sinh thì chưa hiểu là ai?

Quần hùng Thiên Địa Hội đều là hào kiệt giang hồ, nhưng về phần văn tự hiểu biết rất ít. Trong thư nói : "Phương Tây nam sắp có việc lớn", họ đều cho là Ngô Tam Quế sắp tạo phản. Còn những câu "Muốn mưu đồ sự nghiệp oai hùng của Trung Đơn, Khai Bình. Chẳng có Thanh Diên tiên sinh không thể thành công" gì gì thì không sao hiểu được ý nghĩa cùng điển cố. Ai nấy ngo ngác nhìn nhau, lẳng lặng nhờ Vi Tiểu Bảo giải thích.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

-Trong bụng tiểu đệ đầy những thịt cá, nhưng về văn tự lại chẳng có gì. Còn trong bụng các vị ca ca tưởng cũng chứa nhiều rượu hơn là chữ nghĩa. Lát nữa Cố Viêm Võ tiên sinh tới đây, chúng ta nhờ tiên sinh giải thích dùm là xong.

Quần hùng đang trò chuyện, bỗng thấy thân binh vào báo có khách đến : một vị là Đại Lạt Ma, còn một vị nữa là Vương Tử xứ Mông Cổ.

Vì Tiểu Bảo liền xin quần hùng giữ thân phận thân binh để cùng gã tiếp khách, vì gã sợ hai vị huynh trưởng kết nghĩa trở mặt vô tình. Một mặt gã sai sai mời A Kỳ ra.

Mọi người tương kiến Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đều tỏ ra rất thân thiết, lại nức nở khen ngợi Vì Tiểu Bảo là người tình thâm nghĩa trọng :

-Sau A Kỳ hoan hỉ ra cùng mọi người tương kiến, Cát Nhĩ Đan càng hơn hớn tươi cười, nổi hân hoan không bút nào tả xiết.

A Kỳ cười nói :

-Vị tâm đệ này của chúng ta mưu cơ xuất quỷ nhập thần thật không ai ngờ một nhân vật đáng giá như vậy lại là khâm sai đại thần. Ban đầu các vị bảo y làm quan lớn tại triều đình, tiểu muội không tin là chuyện thật.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

-May nhờ hai vị ca ca võ công cái thế, đánh đuổi bọn yêu ma không thì cái mạng nhỏ xíu của tiểu đệ khó lòng giữ vững. Bọn yêu ma kia võ nghệ không phải tầm thường mà nhân số đông đảo. Hai vị ca ca ít người thắng được số đông, đánh cho chúng tôi bởi hoa lá, phải trốn chạy té đái vãi phân. Tiểu đệ khâm phục vô cùng! Bây giờ chúng ta phải bày yến tiệc để khánh hạ hai vị ca ca oai danh lẫy lừng thiên hạ đại thắng phản hồi.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan hiển nhiên bị Thần Long giáo chủ bắt được, may nhờ Vì Tiểu Bảo chịu buông tha Hồng phu nhân để đánh đổi lấy hai người về, mà gã còn ca tụng họ đã đánh bại địch nhân khiến chúng phải bỏ chạy thất điên bát đảo.

Tang Kết lộ vẻ thẹn thùng, nhưng trong bụng ngấm ngấm cảm kích gã vô cùng!

Cát Nhĩ Đan nức lòng hỏi dạ nhơn nhơn đặc ý trước mặt ý trung nhân.

Bọn thân binh nghe khâm sai hô mở tiệc, liền lập tức bày đại yến trong sảnh đường.

Vì Tiểu Bảo đứng lên cùng hai vị nghĩa huynh nâng chén. Miệng gã tuôn ra như nước triều dâng. Toàn những lời xiêm ninh. Gã nói có duyên đến độ về sau cả Tang Kết cũng quên bằng cái nhục bị giặc bắt.

Nhưng lúc Vì Tiểu Bảo ca ngợi võ công thiên hạ vô song thì ĩo xua tay lia lia, vì tự biết mình hầy còn thua kém Hồng giáo chủ xa lắm.

Mọi người uống rượu hồi lâu. Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan đứng dậy cáo từ.

Vì Tiểu Bảo nói :

-Hai vị ca ca hay hơn hết là nhị vị làm mỗi người một bản tâu để tiểu đệ trình lên Hoàng đế. Sau này đại ca muốn làm Hoạt Phật, nhị ca muốn làm "Cả một cái", tiểu đệ nhất định hết sức tuyên dương trước mặt nhà Vua.

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

-Mai đây Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản, nhị vị ca ca nguyện ý viện trợ Hoàng đế đánh lại lão tiểu tử kia thì công việc của chúng ta chẳng có lý nào không thành công được.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan mừng rỡ khôn xiết đồng thanh đáp :

-Phải lắm! Phải lắm!...

Vì Tiểu Bảo dẫn hai người vào thư phòng. Cát Nhĩ Đan nói :

-Về phần văn mặc tiểu huynh thật không có mấy. Vậy bản tấu chương này nhờ tam đệ viết dùm cho.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

-Ngay ba chữ tên của tiểu đệ cũng chỉ viết được một chữ "Tiểu" là không đến nỗi sai lắm. Chữ "Vi" thì không chắc, nhất là chữ "Bảo" tiểu đệ đã viết lui viết tới vẫn không đúng. Để tiểu đệ kêu sư gia vào viết dùm được chăng?

Tang Kết đáp :

-Vụ này phải giữ cực kỳ cơ mật, không thể để tiết lộ cho bất cứ người thứ ba nào hay biết được. Tiểu huynh tuy không thạo về nghề văn bút, nhưng phải ráng tự mình viết lấy. May ở chỗ không phải chúng ta hành văn để dành dứt Trạng

Nguyên, Tiến Sĩ. Mặt khác Hoàng thượng cũng không cần để ý đến lời lẽ văn vẻ hay không. Cốt sao chúng ta phô diễn để khỏi sai bản ý là được.

Lão nói rồi tự thảo tấu chương cho phần mình, lại viết giùm Cát Nhĩ Đan một bản.

Cát Nhĩ Đan kiểm thư ấn vào bản tấu và trao cho Vi Tiểu Bảo hoạn nạn, quyết không phụ tình nghĩa chi lan.

Vi Tiểu Bảo sai gia nhân đem ra ba khay hoàng kim để tặng Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ.

Vi Tiểu Bảo vừa thu xếp xong mọi việc với Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ thì thấy một tên thân binh vào báo :

-Bẩm đại nhân! Viên tri phủ là Ngô Chi Vinh đã áp giải phạm nhân đến, hiện đang chờ ở ngoài sảnh.

Vi Tiểu Bảo truyền lệnh cho Ngô Chi Vinh ngồi chờ ở đông sảnh rồi sai mở khóa cho bọn Cố Viêm Võ ba người. Gã dẫn bọn này vào nội đường, đuổi bọn thân binh ra ngoài, đóng cửa lại. Đoạn gã khom lưng thì lễ nói :

-Tại hạ là Vi Tiểu Bảo, Hương chữ Thanh Mộc Đường cùng các vị huynh đệ xin tham kiến quân sư và Tra, Lữ nhị tiên sinh.

Gã vừa nói vừa trở vào quần hùng ở Thiên Địa Hội mà gã còn lưu lại trong nội đường.

Nguyên Tra Y Hoàng tiếp được mật thư của Ngô Lục Kỳ, liền ước bọn Lữ Lưu Lương cùng đến Dương Châu tìm kiếm Cố Viêm Võ để cùng nhau thương nghị.

Không ngờ Ngô Chi Vinh đang ta xét tập thư của Cố Viêm Võ không phải sai nha và bộ khoái đi bắt người, tóm được cả hai vị Tra, Lữ đưa về phủ.

Hắn xục tìm trong phòng Tra Y Hoàng lấy được mật thư của Ngô Lục Kỳ.

Ba vị Cố, Tra, Lữ vừa then thùng vừa tức giận muốn chết đi cho rồi. Ai cũng nghĩ bụng :

-Mình mất mạng cũng chẳng cần gì, nhưng cơ mưu bí mật của Ngô Lục Kỳ mà bị tiết lộ thì hư hỏng đại sự.

Dè dàu lại gặp lại kỳ tích lạ lùng Khâm sai đại thần tự xưng là hương chủ của Thiên Địa Hội. Ba vị vừa kinh ngạc vừa vui mừng tưởng chừng như đang trong giấc mơ.

Cuộc sát qui đại hội bữa trước ở phủ Hà Giang. Vi Tiểu Bảo chưa từng lộ diện, nhưng bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyện Trình đạo nhân, Tiền Kiao bản đều quen biết Cố Viêm Võ.

Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, Lữ Lưu Lương ngày trước ngồi thuyền trên sông Vận Hà đã gặp cơn nguy hiểm, may nhờ được Tổng đà chúa Trần Cận Nam ở Thiên Địa Hội giải cứu. Hiện nay gã thiếu niên trước mắt là khâm sai đại thần lại là đồ đệ của Trần Cận Nam, nên ba vị không nghi ngờ gì, hoan hỉ ngồi xuống nói chuyện.

Trước hết Vi Tiểu Bảo nhờ ba vị giải thích những từ ngữ bí ẩn trong thơ.

Tra Y Hoàng liền đem điển cố về những danh từ "Trung Sơn", "Khai Bình", "Thanh Diên tiên sinh" nói cho mọi người nghe.

Quần hùng Thiên Địa Hội mới hiểu rõ, ai cũng lẩm bẩm :

-Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm!

Lữ Lưu Lương thở dài nói :

-Ngày trước ba người bọn tại hạ và một vị nữa là Huỳnh Lê Châu đã được lệnh tôn sư giải cứu. Bữa nay vì bất cẩn nên gây nên tai họa là nhờ Vi huynh đệ mà thoát nạn. Hỡi ơi! Bọn thư sinh thật là vô dụng. Ôn ca đức cả của hiền sư đồ không biết lấy gì đền đáp?

Vi Tiểu Bảo gạt đi :

-Chúng ta đều là người một nhà. Lữ tiên sinh bất tất phải khách sáo.

Tra Y Hoàng nói :

-Bọn công sai ở nha môn phủ Dương Châu đột nhiên phá cửa sấn vào như sét nổ không kịp bung tai. Tiểu đệ thấy cơ sự hỏng rồi toan xé thơ của Ngô Huỳnh cũng không kịp nữa. Bọn tiểu đệ cầm chắc mối đại họa này không thể thoát được. Tiểu đệ quyết định chủ ý : Khi họ thăm vấn sẽ cung xưng "Tuyệt trung

Thiết Cái" trong thơ tức là Ngô Tam Quế. Cái mạng già của tiểu đệ chẳng giữ được gì thôi nhưng ráng bảo toàn cho Ngô Lục Kỳ huynh an toàn.

Mọi người nổi lên tràng cười khanh khách đều cho là điều kể.

Y Tra Hoàng nói :

-Bất đắc dĩ mà phải dùng hạ sách này. Tuyệt trung Thiết Cái lòng danh thiên hạ, e rằng đổ đại lên đầu Ngô Tam Quế cũng không xong. Viên quan tra hỏi mà điều tra ra bút tích của Ngô huynh, chân tướng sẽ bị bại lộ.

Cố Viêm Võ nói :

-Chúng ta đã hai lần tiết lộ việc cơ mật của Ngô huynh mà đều được giải cứu, tưởng trong cõi mệnh mang quả có lòng Trời và bọn Thát Đát đến ngày mật vận. Đại công của Ngô huynh có cơ thành tựu. Nhưng mong rằng từ đây sắp tới đừng xảy ra lần thứ ba.

Mọi người đều khen phải.

Cố Viêm Võ hỏi Vi Tiểu Bảo.

Vụ này nên xử trí cách nào?

Vi Tiểu Bảo đáp :

-Mấy khi được cùng ba vị tiên sinh hội ngộ, mời ba vị hãy ở lại đây hàn ôn mấy bữa. Chúng ta ngồi uống rượu với nhau, gọi tên cầu quan Ngô Chi Vinh đến coi cho hần sợ vỡ mật ra mà chết. Nếu hần không sợ đến chết người thì chặt một con dao vào đầu tên chó má đó là hết chuyện.

Cố Viêm Võ nói :

-Làm như vậy tuy hả được mối căm tức trong lòng, nhưng e rằng cơ mưu bại lộ. Tên cầu quan đó dù sao cũng là mệnh quan của triều đình. Vi huynh đệ muốn hạ sát hần, tưởng nên khép vào tội phạm mới được.

Vi Tiểu Bảo đáp :

-Cái đó dễ lắm. Xin Tra tiên sinh giả mạo một phong thư của Ngô Tam Quế viết cho tên cầu quan này. Hần đã nói khoác là kể về dòng họ, hần kêu Ngô Tam Quế bằng chú họ gì đó. Nếu giả tạo một phong thư cũng làm phiền đến mình thì

cứ sao lá thơ của Ngô Lục Kỳ đại ca, chỉ cần đổi tên mấy người đi, bất luận là ai mà câu kết với Ngô Tam Quế thì tiểu đệ chặt đầu cũng được tiểu Hoàng đế tán thành.

Mọi người đều khen phải.

Cố Viêm Võ cười nói :

-Tâm thư của Vi huynh đệ thật là miễn tiệp. Kế Di hoa tiếp mộc này còn có thể kêu bằng Nhất tiến xạ song điều. Cái đó cũng là kế của Tra Y Hoàng huynh chế biến đi, nói một cách khác là gây ông đập lưng ông.

Cố Viêm Võ nhìn Tra Y Hoàng nói tiếp :

-Y Hoàng huynh! Xin Tra huynh vẫy bút một phen.

Tra Y Hoàng cười đáp :

-Không ngờ bữa nay tiểu đệ làm thơ ký cho tên lão tặc Ngô Tam Quế.